

Sygn. akt **IV Ka 817/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Wojtasiński

Sędziowie SSO Piotr Kupcewicz

SSO Adam Sygit

Protokolant stażysta Olga Szalapska

przy udziale Danuty Ciesińskiej - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Północ w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 7 listopada 2017 r.

sprawy **P. K.** s. B. i U. ur. (...) w T.

skazanego z art. 85 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 18 lipca 2017 roku sygn. akt III K 275/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec skazanego łączną karę pozbawienia wolności obniża do lat 5 (pięciu);
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. O. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt IV Ka 817/17

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu wniosku skazanego P. K., Sąd Rejonowy w Tucholi wydał wyrok łączny z dnia 18 lipca 2017 roku, w sprawie sygn. akt III K 275/17. W wyroku tym wskazał, że P. K. był skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27.04.2006 r. w sprawie **III K 1515/05** za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., popełnione w dniu 25.07.2005 r., na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz na karę 30 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu stawki w wysokości 10 złotych; postanowieniem z dnia 05.12.2007 r. sygn. akt III Ko 1668/07 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 11.08.2014 r. w sprawie **IX K 730/14** za:

- a. przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 28.01.2014 r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu stawki w wysokości 20 zł;
- b. przestępstwo z art. 158 § 1 k.k., popełnione w dniu 28.01.2014 r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- c. przestępstwo z art. 190 § 1 k.k., popełnione w dniu 28.01.2014 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 5 lat próby; postanowieniem z dnia 25.09.2015 r. sygn. III Ko 1743/15 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 06.03.2015r. w sprawie IV K 853/14, za przestępstwa z art.278 § 1 k.k. popełnione w dniu 12.11.2014 r. w ramach ciągu przestępstw, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17.08.2015 r. w sprawie IV K 572/15 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., popełnione w dniu 02.04.2015 r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 10.02.2017 r. sygn. akt IV Ko 194/17 ustalono, że czyn stanowi wykroczenie i w miejsce kary pozbawienia wolności orzeczono karę 30 dni aresztu;

5. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 08.09.2015 r. w sprawie IVK 411/15 za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., popełnione w dniu 01.04.2015 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 oraz na podstawie art. 71 § 1 k.k. 20 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu stawki w wysokości 10 złotych,

6. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 19.01.2016 r. w sprawie IV K 333/15, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 05.01.2015 r. do 10.01.2015 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; skazany odbył karę pozbawienia wolności;

7. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia **24.11.2016r.** w sprawie **III K 276/15**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 17 marca 2017r., sygn. akt IV Ka 92/17, za

- a. przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., popełnione w dniu 15.12.2014 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- b. przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., popełnione w dniu 05.12.2014 r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- c. przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., popełnione w dniu 20.11.2014 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- d. przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., popełnione w dniu 09.01.2015 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- e. przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., popełnione w dniu 14.01.2015 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- f. przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., popełnione w dniu 14.01.2015 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym orzeczono karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

8. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 05.12.2016 r. w sprawie **III K 918/15**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 10 kwietnia 2017r., sygn. akt IV Ka 188/17, za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw.

z art. 157 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w dniu 21 września 2014 r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

9. Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 21.04.2017 r. w sprawie **III K 133/17**, za przestępstwa z art. 278§ 1 k.k. popełnione w dniach 22.04.2015 r. i 28.04.2015 r. w ramach ciągu przestępstw, na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy orzekł w następujący sposób:

1. na podstawie art. 569§1 k.p.k. oraz art. 85 § 1 i 2 kk, 86§ 1 i 4 kk i art. 89 § 1b kk w miejsce kar orzeczonych wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 11.08.2014r. w sprawie **IXK 730/14**,
- Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 06.03.2015 r. w sprawie IV K 853/14,
- Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 08.09.2015 r. w sprawie IVK 411/15,
- Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 24.11.2016 r. w sprawie III K 276/15,
- Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 05.12.2016 r. w sprawie III K 918/15,
- Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 21.04.2017 r. w sprawie III K133/17,

orzekł karę łączną 7 lat pozbawienia wolności;

2. uznał, że w pozostałej części wyroki połączone w punkcie 1. podlegają odrębnemu wykonaniu,

3. na podstawie art. 63 § 1 kk i art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

- w dniu 12 listopada 2014r., dotychczas zaliczony na poczet kary jednostkowej orzeczonej w sprawie IV K 853/14,
- 22 września 2014r. - 12 listopada 2014r., dotychczas zaliczony na poczet kary jednostkowej orzeczonej w sprawie III K 918/15,
- w okresie od dnia 29.01.2015r do dnia 31.03.2015r oraz w dniach 30.11.2014, 01.12.2014r, 15.12.2014r, 16.12.2014r., dotychczas zaliczone na poczet kary jednostkowej orzeczonej w sprawie III K 276/15;

4. na podstawie art.572 k.k. postępowanie co do kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27.04.2006 r. w sprawie III K 1515/05, wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17.08.2015 r. w sprawie IV K 572/15 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 19.01.2016 r. w sprawie IV K 333/15 umorzył;

5. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. O. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

6. zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych i obciążył nimi w całości Skarb Państwa.

Skazany nie zgodził się z tym wyrokiem i zarówno on, jak i jego obrońca wnieśli od niego apelację.

Skazany w swej osobistej apelacji stwierdził, że został skrzywdzony przez stronnictwo sąd, który popełnił szereg błędów proceduralnych. Nie wskazał tych błędów, wskazał zaś, że czyny, za które został skazany to występki, przede wszystkim przeciwko mieniu i popełnione w stosunkowo krótkim czasie, gdy miał problemy rodzinne. Zarzucił sądowi, że ten orzekając karę łączną zastosował przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015 roku, podczas gdy on wszystkich przestępstw dopuścił się przed nowelizacją kodeksu karnego, dlatego powinny być wobec niego stosowane przepisy wcześniejsze, pozwalające połączyć wszystkie wydane wobec niego wyroki. Podkreślił również, że stara się przestrzegać

porządku prawnego. Z treści apelacji wynika konkluzja, iż skazany domaga się połączenia wszystkich kar, orzeczonych wydanymi wobec niego wyrokami, poza tym orzeczenia kary łącznej na jak najniższym poziomie.

Obrońca skazanego zaskarżył wyrok w części dotyczącej wysokości orzeczonej wobec skazanego kary łącznej zarzucając wyrokowi rażącą surowość orzeczonej kary będącą następstwem braku właściwej analizy charakteru jednostkowych czynów i jednostkowych wyroków wydanych w stosunku do skazanego i ograniczenie się wyłącznie do matematycznego wyliczenia ram, w jakich ustawodawca przewidział wydanie wyroku łącznego. Obrońca skazanego wniósł o orzeczenie wobec skazanego kary łącznej na zasadzie absorpcji, nie kumulacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje są częściowo zasadne i prowadzić musiały do zmiany zaskarżonego nimi wyroku łącznego polegającej na obniżeniu wysokości orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił wyroki, którymi dotąd skazany był P. K.. Uchybieniem tego sądu – które jednak nie miało wpływu na treść wyroku – było zaniechanie rozważenia możliwości wydania wyroku łącznego wobec skazanego w oparciu o przepisy kodeksu karnego, obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 roku.

Przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396) zawiera regułę intertemporalną, która zabrania stosowania przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym tą ustawą, do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza to, że w przypadku wymierzenia prawomocnie kar przed dniem 1 lipca 2015 roku, do ich łączenia stosuje się przepisy obowiązujące przed tą datą. Natomiast z treści wskazanego przepisu art. 19 ust 1 ustawy „lutowej” wynika, że w sytuacji, gdy część wyroków zapadła przed dniem 1 lipca 2015 roku, a część po tej dacie, to należy rozważyć, w kontekście przepisu art. 4 § 1 k.k. – która ustawa (tzn. przepisy kodeksu karnego w wersji obowiązującej przed 1 lipca 2015 roku i od tego dnia), jest względniejsza dla sprawcy, gdyż przepis art. 19 ust 1 ustawy „lutowej” nie wyłącza reguły, wynikającej z przepisu art. 4 § 1 k.k. „(...) w sytuacji, w której co najmniej jeden wyrok objęty wyrokiem łącznym uprawomocnił się po dniu 30 czerwca 2015 r., zgodnie z dyspozycją art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej, znajdzie zastosowanie przepis art. 4 § 1. Oznacza to, że ustawa obowiązująca poprzednio będzie stanowiła podstawę orzeczenia kary łącznej tylko wtedy, gdy będzie ona względniejsza dla skazanego, przy czym analiza ta obejmuje również ewentualną względność tzw. ustawy pośredniej, skoro zmiany do art. 85 KK wprowadzono z dniem 1 lipca 2015 r. ustawą z dnia 20 lutego 2015 r., a następnie z dniem 15 kwietnia 2016 r. ustawą z dnia 11 marca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 437 ze zm.). W przeciwnym wypadku kara łączna zostanie wymierzona w oparciu przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.” (Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2017-02-16, II KK 347/16,, OSNIK i IW rok 2017, Nr 8, poz. 42, str. 1). Wbrew tezie, wynikającej z treści motywacyjnej części wyroku, przepis art. 19 ust 1 ustawy „lutowej” nie nakłada na sąd obowiązku orzekania kary łącznej wg przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku w każdym przypadku, gdy choć jeden z wyroków podlegających łączeniu zapadł po tej dacie, daje jedynie taką możliwość – jeśli inny wyrok czy wyroki zapadły przed dniem 1 lipca 2017 roku. Dlatego Sąd wydając wyrok łączny w takiej sytuacji ma obowiązek za każdym razem zbadać możliwości połączenia wyroków wg „starych” przepisów i „nowych” przepisów i wydać wyrok łączny na podstawie tych, które są względniejsze dla skazanego. Takiej analizy sąd meriti w przedmiotowej sprawie nie przeprowadził, stąd słuszny jest zarzut, wynikający z apelacji skazanego w tym zakresie, jednak uchybienie to nie miało wpływu na treść wyroku, ponieważ ewentualne zastosowanie w przedmiotowej sprawie „starych” przepisów, obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 roku nie było względniejsze dla skazanego.

Zgodnie z brzmieniem art. 85 k.k. obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku, karę łączną wymierzało się gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregokolwiek z tych przestępstw. Zwrot: "zanim zapadł pierwszy wyrok" odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa. Takie przestępstwa popełnione przed wydaniem

pierwszego wyroku pozostawały w zbiegu realnym, co umożliwiło połączenie orzeczonych za nie kar i wymierzenie kary łącznej. Oczywiście też możliwe było wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k.

Pierwszym wyrokiem, jaki zapadł wobec P. K. był wyrok SR w Bydgoszczy z dnia 27.04.2006 r (III K 1515/05). On wyznacza więc pierwszą granicę czasową, pozwalającą na połączenie kar orzeczonych za przestępstwa, popełnione przed datą wydania tego pierwszego wyroku. W przedmiotowej sprawie jednak takich kar nie ma, ponieważ wszystkich innych przestępstw skazany dopuścił się później, po 27.04.2006 r. Kara orzeczona tym pierwszym wyrokiem nie mogła więc być objęta karą łączną wg przepisów k.k. obowiązujących przed 1 lipca 2015 roku.

Kolejnym chronologicznie wydanym wyrokiem, wyznaczającym granicę ewentualnego następnego zbiegu realnego przestępstw, jest wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 11.08.2014 r. (IX K 730/14). Jednak i przed wydaniem tego wyroku (a po wydaniu wyroku w sprawie III K 1515/05), skazany nie popełnił innych przestępstw, za które skazany by był innymi wyrokami. Także kara orzeczona tym wyrokiem nie podlegała więc łączeniu wg „starych” przepisów.

Trzecim wyrokiem, wyznaczającym kolejną granicę czasową realnego zbiegu przestępstw, jest wyrok SR w Bydgoszczy z dnia 6.03.2015 r. (IV K 853/14). Przed wydaniem tego wyroku skazany popełnił przestępstwa za które został skazany wyrokami wydanymi w sprawach IV K 333/15, III K 276/15 i III K 918/15, a więc wszystkie kary, orzeczone wymienionymi tu wyrokami można byłoby połączyć, w granicach – uwzględniając to, że w sprawie III K 276/15 skazano P. K. za szereg przestępstw na kary jednostkowe, które to kary jednostkowe podlegałyby łączeniu, nie zaś orzeczona tym wyrokiem kara łączna – od 2 lat i 6 miesięcy do 8 lat pobawienia wolności (suma kar jednostkowych).

Ostatni ciąg przestępstw wyznacza data wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 8.09.2015 roku (IV K 411/15), i przed tą datą (a po dacie wyroku w sprawie IV K 853/14) skazany dopuścił się ciągu przestępstw, za które skazano go wyrokiem wydanym w sprawie III K 133/17. Kara orzeczona pierwszym z tych wyroków jest karą z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, druga jest karą bezwzględną, co oznacza, że nie można by ich połączyć wg reguł obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 roku (nie sposób uznać, by zachodziły warunki do warunkowego zawieszenia wykonania ewentualnej kary łącznej pozbawienia wolności).

Powyższe wyliczenie prowadzi do wniosku, że orzeczenie kary łącznej, na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 roku nie byłoby względniejsze dla skazanego. Możliwe byłoby połączenie tylko kar orzeczonych czterema wyrokami, a i tak możliwa do wymierzenia maksymalna kara łączna była by wyższa, od najsurowszej dopuszczalnej wg przepisów, jakie zastosował sąd a quo. Poza tym w skład takiej kary nie wchodziłyby kary orzeczone wyrokami w sprawach IX K 730/14 (kara łączna 2 lat pozbawienia wolności) i III K 133/17 (5 miesięcy pozbawienia wolności), które podlegałyby odrębnemu wykonaniu. Dlatego w przedmiotowej sprawie, stosując regułę względniejszej ustawy, należało wydać wyrok łączny i orzec karę łączną w oparciu o przepisy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku.

Oceniając wysokość wymierzonej skazanemu kary łącznej, sąd a quem stwierdził, że kara ta została wymierzona w wysokości rażąco surowej, tym samym uznając obie apelacje za zasadne w tym zakresie.

Rażąca niewspółmierność kary występuje, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych orzeczonych przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. (wyr. SA w Katowicach z 15.9.2010 r., II AKA 266/10, Legalis). Odnosząc ten pogląd do kary łącznej zawartej w wyroku łącznym należy przyjąć, że rażąca niewspółmierność kary łącznej zachodzić będzie wtedy, gdy będzie występowała zasadnicza różnica pomiędzy karą łączną wymierzoną, a karą, jaką należałoby skazanemu wymierzyć w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary łącznej.

Zarzut niewspółmierności kary, aby był zasadny, musi dotyczyć rażącej niewspółmierności, a więc nienadającej się do zaakceptowania. Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, zasłużoną (por. np. wyr. SN z 1.12.1994 r., III KRN 120/94, OSP 1995, Nr 6, poz. 138).

Dla oceny czy wymierzona kara łączna ma cechy rażącej surowości bądź łagodności, niezbędne jest przede wszystkim wskazanie dyrektyw wymiaru kary łącznej. Nowelizacja kodeksu karnego wprowadzona ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku dodała przepis art. 85a k.k., zgodnie z którym orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przepis ten nadaje ustawowy charakter dyrektywom indywidualno- i ogólnoprewencyjnym wymiaru kary łącznej. Jakkolwiek redakcja przepisu nie wyklucza możliwości – i konieczności – stosowania innych dyrektyw, w szczególności wykształconych w dotychczasowej praktyce orzeczniczej – to jednak wskazanym dwóm daje pierwszeństwo, pozostałe zaś, dotyczące m.in. ilości przestępstw, za które kary podlegają łączeniu, ich związków przedmiotowych, mają charakter uzupełniający.

Sąd Rejonowy ustalając wysokość orzeczonej kary łącznej nie uwzględnił wskazanych wyżej dyrektyw w stopniu wystarczającym. W istocie wskazał przede wszystkim na te dyrektywy, które dotyczą ilości i charakteru czynów, za które został skazany P. K. poszczególnymi wyrokami, nie skupiając się na tych, wskazanych w przepisie art. 85a k.k. Już jednak ta argumentacja, zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku łącznego, nie przekonuje. Jakkolwiek sąd I instancji orzekł karę łączną w miejsce szeregu kar jednostkowych orzekanych za różnego rodzaju przestępstwa, to jednak w zdecydowanej większości były to przestępstwa przeciwko mieniu, dotyczące zresztą najczęściej mienia o stosunkowo niedużej wartości. Przestępstwa te w swej zdecydowanej większości popełnione zostały na przestrzeni kilku miesięcy – koniec 2014 roku i pierwsze miesiące 2015 roku. Mając na względzie zaś to, że wyrok łączny ma stanowić swoiste podsumowanie przestępczej działalności skazanego, Sąd Rejonowy winien rozważyć, czy wymierzona wobec P. K. kara łączna, zostałaby wymierzona również wtedy, gdyby wszystkie te czyny osądzone zostały w jednym postępowaniu. Oczywiście to, że skazany kolejnych przestępstw dopuszczał się również po wydaniu wobec niego wcześniejszych wyroków jest istotną okolicznością, wpływającą na zaostrzenie kary łącznej, gdyż z jednej strony świadczy o demoralizacji skazanego, braku poszanowania porządku prawnego, jednak z drugiej strony proste sumowanie kar jednostkowych, czy też wymierzenie kary łącznej w sposób zbliżony do takiego sumowania, może być uznane tylko za wyraz odpłaty, nie mającej wiele wspólnego z celami kary łącznej, w szczególności tych, o których mowa w art. 85a k.k. Sąd Okręgowy zgadza się przy tym, że wymierzenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji lub pełnej kumulacji powinno mieć miejsce w sytuacjach zupełnie wyjątkowych, to jednak również podobne sytuacje wyjątkowe przemawiają za tym, by wymierzać kary łączne w wysokościach, które byłyby zbliżone do tych przypadków skrajnych. Przecież odrzucenie możliwości wymierzenia kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji – jak w przedmiotowej sprawie – nie oznacza automatycznie konieczności wymierzenia kary łącznej w wysokości zbliżonej do jej maksymalnej ustawowej wysokości, zwłaszcza, gdy te granice są zakreślone tak szeroko.

Uwzględniając powyższe, a więc bliski związek przedmiotowy pomiędzy zdecydowaną większością przestępstw, za które orzeczone kary podlegały łączeniu, ich popełnienie w stosunkowo nieodległym od siebie czasie, a także pozytywną opinię o skazanym z zakładu karnego, z której wynika, że w zakładzie karnym zachowuje się w sposób regulaminowy, zarówno wobec pracowników Służby Więziennej, jak i współosadzonych, pracuje, Sąd Okręgowy uznał, że karą łączną sprawiedliwą, realizującą dyrektywy prewencji indywidualnej i ogólnej, wskazane w przepisie art. 85 a k.k. będzie kara łączna 5 lat pozbawienia wolności. Kara ta jest na tyle surowa, że ani nie spowoduje w jej odbiorze społecznym wrażenia nadmiernej pobłażliwości wobec sprawców wielu przestępstw, ani też nie będzie powodować przekonania u skazanego o jego faktycznej bezkarności za popełnione przestępstwa. Jest to kara, która z jednej strony powstrzyma skazanego od popełnienia przestępstw w przyszłości – przede wszystkim w okresie jej trwania, ale ze względu na swą surowość również w przyszłości, z drugiej zaś strony daje nadzieję na uzmysłowienie skazanemu naganności jego dotychczasowego życia i może spowodować chęć poprawy w przyszłości, chociażby poprzez wskazanie, że zachowanie pozytywne, prezentowane w zakładzie karnym, przynosi realną korzyść.

Mając na uwadze przytoczoną wyżej argumentację, przy braku okoliczności, które należy brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), sąd zmienił zaskarżony wyrok w zakresie wyżej wskazanym, zaś w pozostałej części jako trafny utrzymał go w mocy (art. 437 § 1 i 2 k.p.k.).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – t. jedn. Dz. U z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.